

Política | Actualitzat el 05/11/2019 a les 20:25

Jorge Fernández Díaz, el gran absent en la campanya del PP

L'exministre de l'Interior no participa en els actes electorals del PP a Catalunya i se sent distanciat d'Álvarez de Toledo

Jorge Fernández Díaz, en una imatge d'arxiu | Adrià Costa

Jorge Fernández Díaz és el gran absent de la campanya electoral del PP a Catalunya. L'exministre de l'Interior va ser víctima de la renovació duta a terme pel nou líder del partit, Pablo Casado, a l'hora de confeccionar les llistes per a les eleccions del 28-A. També de l'erosió produïda per la seva gestió al capdavant d'Interior, controvertida per l'actuació de les clavegueres policials i l'Operació Catalunya. (<https://www.naciodigital.cat/noticia/135013/operacio/catalunya/sabem/no/qui/son/protagonistes/guerra/bruta>) L'exministre afronta problemes de salut i roman al marge de la primera fila de la política. Aparentment.

La realitat és que Jorge Fernández no està gens retirat. Acaba de publicar *Cada día tiene su afán* (Península) (<https://www.planetadelibros.com/libro-cada-dia-tiene-su-afan/290910>), un llibre de memòries -que a Madrid li va presentar l'expresident Mariano Rajoy-, i escriu una columna diària per a *La Razón* (<http://larazon.es>), el diari que dirigeix Paco Marhuenda, persona estretament vinculada a ell. En aquests articles, l'exministre mostra la seva posició dura envers el procés.

Però Fernández no comparteix la decisió de Casado de renovar amb profunditat les llistes del partit el 28-A. En alguna ocasió ha criticat la política de "jubilacions anticipades" duta a terme per la

nova direcció de Génova, que ha definit com "una revolució i no una renovació". Persones que el coneixen expliquen que se sent aliè a l'estil de la candidata del PP per Barcelona, Cayetana Álvarez de Toledo. Només faltava que l'avui candidata hagi recuperat per un acte de campanya Aleix Vidal-Quadras, (<https://www.naciodigital.cat/noticia/190256/vidal-quadras/fundadors/ciudadans/alineen/amb/alvarez/toledo>) ara fora del partit i enemic històric dels Fernández.

La nit del 28-A

Jorge Fernández encara va encapçalar la candidatura del PP per Barcelona en les dues eleccions espanyoles amb Rajoy al davant del partit, el 2015 i el 2016. Però després de la investidura darrera del gallec, va ser rellevat per Juan Ignacio Zoido. La nit del 28-A, l'exministre va ser a la reunió de la cúpula del PP a Catalunya que seguia els resultats.

La nit de les últimes eleccions espanyoles, Fernández va mostrar-se molt crític amb la davallada d'Álvarez de Toledo i va abandonar la reunió de la cúpula visiblement molest

Quan es va confirmar la catàstrofe -els conservadors passaven de quatre a una diputada-, Fernández no es va estar de mostrar-se molt crític amb els resultats i va abandonar la trobada visiblement molest. En aquella sessió, amb prou feines va saludar Álvarez de Toledo.

Un llarg cant del cigne

La seva sortida del primer pla va coincidir amb poc temps de diferència amb la del seu germà, Alberto Fernández, que va ser rellevat com a cap de cartell a les municipals de Barcelona després de dècades al consistori. Era l'inici del cant del cigne de l'anomenat *fernandisme*. Però es tracta d'un cant que es pot allargar.

Els dos germans Fernández van acumular amb els anys una potent xarxa de relacions internes en el PP. Els coneixedors de la vida interna de la formació asseguren que l'ombra del *fernandisme* és encara forta en molts comitès locals, que ara veuen com des de Madrid se'ls envia una candidata desarrelada en la seva descripció i amb unes maneres que els desagraden.

Una pèssima relació amb Aznar

Álvarez de Toledo, forjada en el caliu de la FAES de José María Aznar, ha provocat ja algunes enganxades amb els populars catalans (<https://www.naciodigital.cat/noticia/190285/malestar/al/pp/campanya/alvarez/toledo>). Algunes de les tensions tenen un origen llunyà. Els Fernández Díaz mai van tenir bona sintonia amb Aznar ni amb el món de la FAES. Diuen que l'expresident no ha oblidat mai l'hostilitat que el *fernandisme* havia mostrat davant l'ascens d'Aznar al lideratge suprem del partit.

Els Fernández Díaz mai van tenir bona sintonia amb Aznar ni amb el món de la FAES, i viceversa

Son pocs els qui ho recorden, però Fernández havia donat suport a Antonio Hernández Mancha a finals dels vuitanta, efímer líder anterior a l'arribada d'Aznar, de qui era rival. D'aquells anys neix l'aliança entre els Fernández i Rajoy, qui també va apostar inicialment per Hernández Mancha. També en política, les enemistats resisteixen el pas del temps. Com diu el refranyer, per fondo que sigui el foc, el fum sempre respira.